

Partin Viesti

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1964

N:o 3

HILDA PIIRAINEN

Suitsevainen sydän

Laajan metsän keskellä oli pieni mökki. Lähinaapuriiin oli pitkä matka metsäpolkua myöten. Eräänä päivänä mökin isä lähetti pienen poikansa tuttaviansa luokse asialle. Poika oli kulkenut tuon matkan monta kertaa isän ja äidin kanssa, jopa joskus yksinkin. Tällä kertaa kävi kuitenkin niin, että poikanen eksyi kapealta metsäpolulta. Hän harhaili kauan, huusi isää avuksi, mutta matka oli niin pitkä, etteivät äänet kantautuneet keidenkään ihmisten korviin.

Kun poikaa ei alkanut kuulua takaisin, ryhdyttiin etsimään. Koottiin väkeä naapureista ja etsittiin laajalti metsää polun molemmilta puolilta. Tulos oli kuitenkin murheellinen: poikaa ei löytynyt. Silloin isä tuli entistä hätäisemmäksi ja alkoi vaiheroida: "Se oli minun syyini, minä lähetin hänet yksin liian pitkälle matkalle ja nyt hän kuolee tänne autioon metsään." Tuskassansa hän lähti juoksemaan tietämättä itsekään minne mennä. Samalla hän huusi: "Poikani, oletko kuollut, vastaa minulle?" Jonkin matkan päästä puunjuurelta kuului heikko vastaus: "Olen." Isä riensi poikansa luokse. Löysi tämän viluissaan ja nälkäisenä. Poika itse luuli jo kuolleensa, niin heikko hän oli. Kuitenkin isän korvaan tuo pieni sana, olen, oli mitä riemullisin viesti.

Taivaallisellakin Isällä on monta heikkoa ja avutonta lasta. Monet heistä luulevat jo kokonaan kuolleensa. Rukousta on niin vähän, Sanan tutkiminen olematonta, rakkaus lähimmäiseen sammunut. Ollaan aivankuin eksytty suureen metsään, jossa ei ole pelastajaa. Mutta Isä kuitenkin etsii vielä. Pieni poikakin oli niin heikko, ettei jaksanut edes seistä, ei kävellä, mutta isä kantoi sylissään. Hän kuuli heikonkin vastauksen ja riemuiten juoksi väsyneen luokse.

Sinäkin olet pelastuva ja saava avun, vaikka mielestäsi olet niin uupunut ja haavoittunut taistelussasi syntiä vastaan, että tuntuu mahdottomalta jatkaa. Ei tunnu olevan elonmerkkiä senkään vertaa, kuin on sammuvassa kynttilän sydämessä. Mutta jos tahdot, niin olet pelastuva, sillä onhan Jeesus, Vapahtajasi, tullut etsimään juuri kadonnutta. Löydettyään Hän kantaa sylissään ja vie iloitin kotiin.

Jatkuu sivulle 11.

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI
N:o 3 Päätoimittaja Helvi Valkonen 1964

*Jos, Herra,
viet valosi pois*

*Jos, Herra, viet valosi pois,
mitä silloin on jäljelle jäävä
suviaamusta jonka saimme
ja yöstämme valkeimmasta?*

*Ja hehkuuko kypsynyt tähkä
toivoa meihin,
ja onko talvemme turvallinen,
jos loittonet luoduistasi?*

*Ja jokainen sinua vailla
on etsijäntiellään yksin,
epätöivoinen, tietämättään
jo sukua kuolemalle.*

Lauri Saalasti

Uskossa kasvaminen

"Ja kasvakaa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen armossa ja tuntemisessa." 2 Piet. 3: 18.

On olemassa monenlaista kasvamista, luonnossa tapahtuvaa ja myös ihmiselämään liittyvää. Ylläoleva raamatunpaikka käsittelee uskonelämän kasvamista ja vahvistumista.

Luonnollinen ihmislapsi alkaa heti syntymän jälkeen kasvaa ja kehittyä, kun hänelle annetaan sopivaa ravintoa. Toinen menee kehityksessä eteenpäin nopeammin, toinen hitaammin. Vasta vakava sairaus voi hidastaa kehitystä, jopa pysäyttää sen. Silloin tavallisesti riennetään nopeasti lääkärin luo apua hakemaan, että normaali kehitys voisi jatkua ja niin lapsesta tulee täysi-ikäinen.

Jotain samantapaista koemme ja näemme hengellisen elämän parissa. Herää tosin kysymys, onko yleensä tarpeellista keskittyä seuraamaan uskossa kasvamista. Eikö siinä ole jotain ihmiskeskeistä ja omahyväistä. Eikö riitä se kun kerran tulimme uskoon, koimme pelastuksen, joka sinänsä on suuri ja ihana kokemus. Silloin nimittäin tapahtui sellaista, että se mikä oli vanhaa, katosi, totesimme: "Katso, uusi on sijaan tullut." Jeesus sai täyttää elämämme. Hän on Herra, jota rakastamme ja jonka sovintokuoleman kautta suurinkin rikollinen saa uskoa kaiken anteeksi. Eikä uskossa kasvamisesta voikaan tulla mitään, ellei ole ensin tultu uskoon.

Varmaan Pietari näki jo silloisen seurakunnan piirissä uskovia, joille oli tarpeen kehoitus: "Kasvakaa!" — "Armosta te olette pelastetut uskon kautta — ette itsenne kautta — se on Jumalan lahja." Ef. 2: 8. Kasvaminen uskossa on sitä, että ihminen pienenee itsessään ja elää vain armon varassa joka päivä ja hetki. Eräässä hengellisessä laulussa kirjoittaja sanoo: "Ah, jospa en mitään oisi, tyhjä murrettu astia vaan, pantu mestarin jalkojen juureen korjaustansa vartoamaan, minut tyhjän että hän täyttäisi." Johannes Kastaja sanoo Jeesuksesta: "Hänen tulee kasvaa ja minun vähentä." Samalla tavoin meidän on nöyryyttävä Herran eteen pyytelemään. Ei meillä ole mitään omaa ansiota, ei mitään mahdollisuuksia kasvamiseen, ellei Jumalan sana saa meitä ravita ja Kristuksen läsnäolo täyttää sydämiämme. Monesti huomaamme, kuinka oma liha ja turmeltunut luonto niin pääsee vallalle, että Kristuksen muoto katoaa ja peittyi synnin saastan alle. Yhtä uudes-

taan ja uudestaan on alettava alusta ja käytävä Armahtajan eteen puettaviksi lahjavanhurskauteen.

Jumalan sana on sitä leipää, jota uskovaisen tulee syödä ja siitä elää. Ei Jumalan hengestä syntynyttä ravitse mitkään ajanviette-ohjelmat yms. keinotekoiset ravinnot. On pidettävä tarkoin siitä vaaria, millä itseensä ravitsee, ettei vain ala luisua pois armosta. Ei voi ajatella, että mukauduttaisiin kaikessa tämän maailman-ajan mukaan. Siitäkin huolimatta, että joutuisimme väärinymmärretyiksi, on pyrittävä tunnustautumaan "kutsumuksemme arvon mukaisiksi". Tänä aikana kaivattaisiin eläviä Jumalan lapsia kaikkialla, sellaisia, joilla on voimansa Jumalan pyhässä sanassa ja sen noudattamisessa. Jeesus on tullut, että "meillä olisi elämä ja yltäkyllin", olisi toisillekin antaa, ei meillä itsessämme, vaan Jumalalla kauttamme. Hebrealaiskirjeen kirjoittaja kehoittaa: "Juoskaamme kestävinä edessämme olevassa kilvoituksessa, silmät luotuina uskon alkajaan ja täyttäjään, Jeesukseen." Eikö ole armoa, että saa rientää eteenpäin, saa tuntea kuinka Herra kuljettaa omiansa "voittosaatossa" läpi vaikeuksien, yli kuilujen. Pyhä Henki kirkastaa ja valaisee Sanan niin, että se ravitsee ja niin voimme pysyä tiellä, jolla ei omin voimin pysytä.

Ehkä meistä monista tuntuu usein siltä, ettei Jumalan sana ravitse, kun en ymmärrä. Siitä huolimatta kehoitetaan Raamatussa "tutkimaan kirjoituksia" rukouksen hengessä. Ymmärrys karttuu, kun tottelee sanan opetusta. — Olemme koko ajan olleet tutkimassa kasvua uskovaisen ihmisen silmin, miten ymmärretään Pietarin kehoitus muihin nähden? Muuta mahdollisuutta ei ole kuin "etsiä Herraa ja löytää hänet", uskoa Vapahtajan kautta synnit anteeksi, palata tuhlaajalapsen teiltä Isän tykö. Senjälkeen pitää Jumala edelleen huolen jatkosta Sanansa ja Henkensä avulla.

Jospa todella niin saisi elämässämme Jeesus sijan, että voisimme alkaa rakastaa Hänen avullaan jokaista lähimmäistämme ja näyttää hänelle, joka vielä kulkee pimeydessä Sanan valoa. "Usko ilman tekoja on kuollut," siksi on syytä tutkia, olenko uskossa ja osoittavatko tekoni myös sitä. Elämä on vakavaa, joskus se voi päättyä odotettua ennemmin. On tärkeätä ottaa ajasta vaarin ja jättää elämänsä Jumalan käsiin.

Sinä nuori, joka vietät parast'aikaa talvikauttasi opistokodissa, pysähdy kuuntelemaan Jeesuksen ääntä, joka kutsuu Sinua seuraansa, työhönsä ja seisomaan muurina vihollista vastaan. Kun kasvat käytännöllisissä tiedoissa ja taidoissa, siinä ohessa saat kasvaa Jumalan sanan tuntemisessa. Pyydä, että saisit olla hiljaa

Sykyyllä

Katkelma aineesta

Syksy loistaa ja hehkuu väreissään. Kaunistuessaan vastaanottamaan talvea luonto ikäänkuin uudistuu tulevan kohtalonmuutoksen varalle. Sitten tulee hiljaisuus ja pehmeästi leijaillen heittäytyvät lumikiteet ylhäältä avaruuksista syyssurujaan huokaavan maan päälle.

Mieleni valtaa tuska. Tällaista kiertokulkuahan on ihmiseläminkin. Jääköhän meistä mitään muistoa tulevaisuudelle, mitään kaunista merkkiä sitten kun lumiset kristallikiteet leijuvat kumpumme päälle?

Voi, liian nopeasti ovat mietteeni rientäneet nykyhetken edelle. Olenhan vielä nuori ja kiertokulkuni luonnon mukana on pitempi kuin hiljaisuutta odottavan syksyvanhuksen. On jos on!

Mieleni valtaa varmuus. Jokin kaunis tarkoitus täytyy olla elämällä, jokin syvempi kuin tulla, viipyä hetken ja vaipua jälleen unholaan. Elämän salaisuus. Sen tahdon löytää viipyessäni lyhyen hetken täällä.

Liisa Korhonen

Herran edessä ja kuunnella, mitä Hän tahtoo Sinulle puhua. Pitäkäämme kaikki muu toisarvoisena Jeesuksen tuntemisen rinnalla. Se takaa turvallisen elämän jo täällä ajassa ja iankaikkisen ilon kerran taivaassa.

”Armo yli kaikkien valtava on,” ja se on uusi joka aamu. Jeesuksen lunastusveren turviin jääden

Impi Pölönen (Piitulainen)

1951—52

Syysmietteitä

*Syksyn metsä soittaa
murhekanneltaan.
Pelkomieli koittaa
matkaaajaan.*

*Kuinka onkaan taasen
syksy ehtinyt.
Selvään kertoo maa sen
lehtiin peittyneet.*

*Tuuli lammen pinnan
särkee, väristää.
Itkua on rinnan
oudon ikävää.*

*Herra. Kun suot tulla
talven, kinokset,
onhan silloin Sulla
voima sydämet
lämpimiksi valaa.
Suothan liekkiäs!
Sulta sitä halua
ystäväs.*

Armahdus

*Tee puhtaaksi totuus meissä.
Joka päivä se tahrataan.
Joka päivä syvälle käymme,
ja tuomio julistetaan.*

*Joka päivä on noustava jälleen,
olet meille armollinen.
Ja turvassa kädelläsi
näen taivaan ja syvyyden.*

Lauri Saalasti

Viikonloppuleiri

Toveriliiton piirissä on pitemmän aikaa keskusteltu leiritoiminnan järjestämisestä. Viime keväänä päättäjaisjuhlan aikaan toveriliiton johtokunta päätti leiriajaksi elokuun 1. ja 2. päivän. Leirin järjestämisen tarkoituksena oli, että mahdollisimman moni toveriliittolainen saisi tulla Jumalan Sanan ja tuttujen Siionin Kanteleen laulujen pariin virkistymään ja voimaa ammentamaan.

Kokoontuessamme lauantaina sää oli pilvinen ja sateinen, mutta sisällä sitäkin kotoisempaa ja lämpimämpää. Illan aloitimme ruokailulla. Hilma-tädin tyttöjen kanssa huolehtiessa meidän ulkoisesta hyvinvoinnistamme. Sen jälkeen oli erittäin antoisa keskustelu niistä taisteluista, joita jokainen nuori ja varttuneempikin joutuu käymään omalla vartiopaikallaan. Kuunnellessa monien vaikeuksista, jotka voivat olla jopa käsittämättömän suuria, tuntui siltä, että omat vaikeudet ovat sittenkin helpommat kantaa. Toveriliittolaisemme, nuorisonohjaaja Hilda Piirainen kertoi Helsingin nuorisotyössä kokeneena niistä vaikeuksista, joita suurkaupungissa asuva ja maalta muuttava nuori saa osaksensa. Kuinka monen silmissä kullalta ja jalokiviltä hohtava kaupunkielämä saattaa muuttua epäonnistumisten ja pettymysten sarjaksi. Kun taas ne, jotka etsivät Jumalan omien seuraajia ja kokoontuvat seurakuntanuorten kanssa yhteisiin tilaisuuksiin, ovat siunauksen lähteellä ja kokevat siunausta omassa elämässään joka päivä. Hän kehoitti toveriliittolaisia, jotka muuttavat kaupunkiin, ottamaan yhteyden Evankelisiin Nuoriin. Helsingissä löytyy tällainen nuorten joukko Fabianinkatu 32 C. Se kokoontuu joka lauantai-ilta säännöllisesti.

Sunnuntaipäivänä kuuntelimme radiosta jumalanpalveluksen. Päivällä hiljennyimme tutkimaan Sanaa, joka kertoo Jumalan, Isän rakkaudesta, siitä, että "meillä on lunastus Hänen verensä kautta, nimittäin syntien anteeksisaaminen Hänen armonsa rikauden mukaan".

Lähtiessämme ja kiittäessämme talon väkeä lausuimme toivomuksen, että tällaisia leirejä järjestettäisiin jo seuraavana kesänä uudestaan. Meillä mukana olleilla oli harras toivomus, että seuraavan kerran kokoontumme suuremmalla joukolla. Kiitämme Taivaallista Isää tästä leiristä. Meidän oli hyvä olla mukana.

Opistoterveisin Pekka Lehikoinen

Äidit lomalla

*Olipa leuto lauantainen
vierinnässä viime viikon
kun tulimme tupahan tänne
kainalohon Kohtavaaran
linnahan Lipinlahden.*

*Meitä vastahan ehätti
jo junalle juoksutteli
asemallekin ajeli
tämä meidän emäntämme
huoltajamme hoivaaajamme.*

*Toivotteli työtöt meijät
tervetulleiksi talohon
asetteli asumahan
holhotteli huoneisimme.*

*Sitten ruualla ruvettiin
saimme kohta suurukselle,
keitoksellekin kerittiin.
Pian virtemme virisi
kiitokseksi hyvän Luojan
kunniaaksi Kaikkivallan.*

*Siitä sitten saunomahan
lyömähän lujat löylyt
huuhtomahan matkan vaivat.
Vielä illan vanhetessa
söimme joimme saunan päälle.*

*Siitä kaikin kapsahdimme
nousimme ylätuville
penkasimme peittoihimme
uuvuimme unen majoille.*

*Täällä on oltu hetket helpot
täällä on tultuna tutuiksi
oltu kuin yhtä perettä
saman maammon marjasia.*

*Eip' oo ennen nämä työtöt
nämä äidin armahaiset
saaneet ruualla ruveta
aivan käden kääntämättä
lautasien laittamatta
kattiloitten kaapimatta.*

*Nyt myö on sitten levätty
on laulettu on luettu
viritetty monet virret
aivan itsemme iloksi.*

*Vielä viime sunnuntaina
saimme tehdä kirkkomatkan
nähdä Nurmeksen pyhätön.*

*Siitä siirryimme sivulle
meluisahan meijeriin
katselimme, kiertelimme
kaikki kolkat kalusimme.*

*Pian saimme kutsun kuulla
tulla tulokahviloille
kera kerman ja pullan
voileipien makoisten.*

*Täällä on meitä muistanehet
monet ystävät ylevät,
käynyt itse kirkkoherra,
jopa ruvennut rovasti
tullut kanssamme tutuksi
vielä oiva Ollilainen.*

*Vieläpä eilen muisti
aivan autolla ajeli
johtajat Joensuusta
katsomassa kuulemassa
onko täällä olot mukavat.*

*Nyt myö jo sitten tytöt vireät
pistimme eilen pirinäks'
jou'utimme juoksemahan
kera kilpasiskosien.*

*Ne oli kisat kovimmat
mit' on nähty näillä mailla.
Aivan tanhuet tärisi
tie pölysi, maa vapisi.
Siinä kilvan kiskottihin
kuka meistä voiton veisi.*

*Näinpä tuli voitot somat
palkinnot ja pokaalit
autot aivan verrattomat
sekä muutkin mukavat.*

*Niin on nyt lomamme lopussa
kulununna kuusi päivää
jotka meille annettiin
suotihin tänä suvena.*

*Nyt myö sitten tytöt lähemmä
takas kototanhuville
äidit luokse lapsiemme
vaimot viereen vihtorimme
hälle tueks toimissansa
puoliskoksi poloiselle.*

*Kiitos nyt tälle tuvalle
tälle kauniille kodolle
huoltajallemme hyvälle!
Sekä kaikkein kaunein kiitos
kohotkohon korkeuksiin
suosiolle suuren Luojan
hoivalle hyvän Jumalan.*

Valma Kotiranta

*Sotainvaliöidiperheitten
äitien lomaleiriltä
6.—12. 6. 1964.*

RIPPIKOULU OPISTOLLA

Kokoonnuimme leirille hienosen jännityksen vallassa. Oli tuntemattomia kasvoja ja ympäristö oli tuntematon. Päivä vierähti iltaan ja tuntemattomat tulivat tutuiksi. Kolmetoista siunauksesta rikasta ja ihmeellistä päivää odottivat.

Aamuisin oli ihanaa herätä lauluun "Joka aamu on armo uus", jonka isot siskot lauloivat. Päiväohjelma oli pääpiirteittäin: aamu-jumppa, tee, aamuhartaus, lipunnosto, oppitunteja, aamiainen, jokin tunti, päiväkahvi, läksyjen lukuaika, ruokailu, vapaa-aikaa, iltatee ja nuotioilta.

Oli juhannus. Oli siistitty ja laitettu kaikki kuntoon. Saliin oli kannettu koivut ja pari isoa pihlajanoksaa. Se oli täynnä väkeä ja puhujat vaihtuivat. Erityisesti ovat jääneet mieleen lähetys-saarnaajapari Haatajien puheet. He molemmat puhuivat niin täynnä Jumalan antamaa intoa ja puhtautta, että varmaankin kaik-

Jatkuu sivulta 2.

Vaikka olisitkin eksynyt, älä kuitenkaan menetä rohkeuttasi. Taistele edelleen, vaikka näyttäisi kuinka toivottomalta. Jumalalla ei kuitenkaan ole yhtään toivotonta tapausta.

Varmaan olet taipuvainen ajattelemaan, että taistelusi syntii vastaan ratkaisee, oletko Jumalan lapsi vai et. Silloin menetät rohkeutesi ja tunnet itsesi turvattomaksi. Ei. Lapsioikeutesi perustuksena ei ole taistelusi lihaa vastaan, vielä vähemmän voitat sen taistelun. Se on onneksi varmemmalla pohjalla. Anteeksiantamus on Jumalan Sanan ja kasteen perustuksella eikä minkään sinun tunteesi varassa. Jumalan lapsi olet vain siksi, että sinulla on Vapahtaja, syntiesi poisottaja. Hän etsii eksyneet eikä sammuta suitevaistakaan kynttilän sydäntä.

Kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi. Joh. 1. 12.

Hän on kuollut puolestani. Ken nyt voi mun kadottaa?
Taivaassa on puoltajani, Hän mun vanhurskauttaa.
Ken nyt syyttää uskaltaisi valittua Jumalan?
Tuomita ken hänet saisi kadotuksen valtahan?

Hilda Piirainen

~~~~~

kien mieleen jäi jotakin heidän sanomastaan elävästä Jumalasta ja pimeydessä elävistä pakanoista.

Eräänä päivänä saimme vieraaksemme pastori Merikallion. Kirkkoherra Koivisto vieraili koulussamme myös monta kertaa pitäen oppitunteja, samoin Haatajat, jotka näyttivät mm. kuvia Formosalta.

Retket Kohtavaaralle olivat erittäin mieleenjääpiä. Siellä suuren luonnon keskellä tunsin ihminen oman pienuutensa. Kävimme myös pari kertaa Nurmeksessa: ensimmäisellä kerralla lauloimme sairaalassa, kävimme sankarihaudoilla ja olimme mukana Rukoushuoneella Haatajien tervetulojuhlissa. Toisen kerran olimme seurakuntanuorten vieraina, pelasimme mm. lentopalloa heidän kanssaan.

Ja sitten se suuri juhla, konfirmaatio ja ehtoollinen Nurmeksen kirkossa, on unohtumattomana jäänyt muistoon. Kaikesta kuuluu kiitos ja kunnia Jumalalle.

Salme Piironen

PIRTIN VIESTI

Julkaisija: Nurmeksen ev.
kansanopiston toveriliitto
r.y.

Päätoimittaja: Helvi Valko-
nen

Ilmestyy 5-numeroisena

Tilaushinta 2: 50 mk

Postisiirtotilin numero 82253